

5. neděle postní B

Kdo mi chce sloužit, ať mě následuje; a kde jsem já, tam bude i můj služebník. (Jan 12,26a)

První čtení

Jeremiáš 31,31-34

Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy sjednám s Izraelovým a Judovým domem novou smlouvu: ne jako byla smlouva, kterou jsem sjednal s jejich otci, když jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl z egyptské země; smlouva, kterou zrušili, ačkoli já jsem byl jejich pánem – praví Hospodin. Taková bude smlouva, kterou sjednám s Izraelovým domem po těch dnech – praví Hospodin: Vložím svůj zákon do jejich nitra, napíšu jim ho do srdce, budu jim Bohem a oni budou mým lidem! Nebude již učit druh druhá, bratr bratra: "Poznej Hospodina!" Neboť mě poznají všichni od nejmenšího do největšího – praví Hospodin. Jejich nepravosti jim odpustím a na jejich hřích už nevzpomenu.

Druhé čtení

Židům 5,7-9

(Bratři a sestry!) Kristus v době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti vysvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu (k Bohu). Ačkoli to byl Syn (Boží), naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokonal (své dílo), stal se příčinou věčné spásy pro všechny, kteří ho poslouchají.

Evangelium

Jan 12,20-33

Mezi těmi, kdo přišli do Jeruzaléma jako poutníci, aby se o svátcích zúčastnili bohoslužeb, byli i někteří pohané. Ti přišli k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: "Pane, rádi bychom viděli Ježíše." Filip šel a řekl to Ondřejovi; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi. Ježíš jim na to řekl: "Přišla hodina, kdy Syn člověka bude

oslaven. Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo: odumře-li však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný. Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje; a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi kdo slouží. Otec ho zahrne poctou. Nyní je moje duše rozechvěna. Co mám říci? Otče, vysvobod' mě od té hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel. Otče, oslav své jméno!" Tu se ozval hlas z nebe: "Oslavil jsem a ještě oslavím." Lidé, kteří tam stáli a uslyšeli to, říkali, že zahřmělo. Jiní říkali: "To k němu promluvil anděl." Ježíš jim na to řekl: "Ten hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní nastává soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen. A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě." Těmi slovy chtěl naznačit, jakou smrtí zemře.

K zamyšlení

Přibližujeme se Velkému pátku, tedy týdnu, ve kterém se setkáme v intenzivní formě s Ježíšovým utrpením a s jeho cestou na kříž. Ve slovech evangelisty Jana se dnes setkáváme s tímto Ježíšem, který si je vědom příchodu své smrti, a také o pokušení tomu všemu uniknout. Vůbec ne bez emocí stojí před svým očekávaným utrpením. Je rozrušený, modlí se, aby tato hodina, pokud je to možné, byla z něho sňata. Přesto si je vědom, že tato cesta je nevyhnutelná. Přese všechnu vnitřní bídu, strach, nepochopení okolí se rozhodne vydat se na tuto cestu utrpení. Poslouchá své srdce a v modlitbě za dobré rozhodnutí cítí, že může nést plody jen tehdy, pokud půjde konsekventně dál svou cestou. Je si vědom paradoxů bytí, ve smrti je život, a ve ztrátě je vítězství.

Co musíme ve smrti tak či tak učinit, můžeme během života cvičit různým způsobem: opuštěnost. Opuštěnost je možná jeden z těch základních postojů, které pro nás znamenají velkou výzvu. Pokud to ze strachu nebo nejistoty nezkoušíme vždy a znovu v malých nespočetných situacích každodenního života, zůstaneme omezení a nepoddajní a okrádáme se o možnost zažít nové nepoznané zkušenosti. Pouze tehdy, když hořčičné semínko odumře v zemi, může vyklíčit, vyrůst a přinést úrodu...

Tváří tvář utrpení Krista jsme také my pozváni, abychom se postavili situacím utrpení v našem každodenním životě a předkládali je Bohu s prosbou o dobré prostředí pro úrodu a o sílu vytrvání. Naše zkušenosti ukazují, že cesta k životu a vysvobození naráží vždy na vnitřní a vnější odpor a omezenost. Pokušení, kříž, který provází životem každého z nás, je velké. I když svůj život nasměrujeme ve všem na Boha, nezůstaneme ušetřeni utrpení a smrti. Přesto můžeme doufat, že tak, jak Bůh oslavil Ježíše, tak také nás může Bůh obdarovat novým nepředvídaným způsobem vzkříšením, životem a osvobozením.